No. ZEVENTIEN

UIT HET ENGELSCH VAN LOUIS TRACY

(12) HOOFDSTUK IX. (Vervolg).

Evelijn Forbes was hem een eindje voor en stond ongeduldig op hem te wachten, toen een heer haar naderde en haar aansprak.

„Juffrouw Forbes, geloof ik," zei hij, zijn hoed afnemend.

„Ja," antwoordde zij, buiten adem, omdat de kleeding van den man, voor hij nog een woord sprak, haar deed denken dat hij een dokter was. Hij zag eruit als een vreemdeling, en lispelde.

„Ik ben de assistent van Dr. Sinnett," zei hij, „en hij heeft mij gestuurd om U naar 't hotel te brengen. Dit is zijn auto. Wilt U gauw meegaan?"

Hij wees op een mooie limousine, die aan den uitgang stond, en in zijn verlangen om beleefd te zijn, duwde hij 't meisje haast naar 't open deurtje. Onwillekeurig stribbelde zij tegen, en keerde zich om, om de zaak aan Theydon uit te leggen, die net den Cerberus aan den uitgang overreed had en haar achterna snelde.

„Mijnheer Theydon . . ." begon zij.

„Er is heusch geen tijd om te wachten," zei de assistent van Dr. Sinnett gebiedend. Op dat oogenblik kwam Theydon aanzetten. Hij was uit zijn humeur en hij keek den dokter niet zóó nauwkeurig aan als verwacht kon worden van iemand, die vermoedt dat er bedrog in 't spel is. „Wat is er nu?" vroeg hij.

„Deze heer is door Dr. Sinnett gestuurd om mij naar 't hotel te brengen," zei Evelijn. „'t Is nu misschien beter dat U op Mijnheer Handyside wacht en op Uw gemak volgt."

„Ik ben een stijfkop," zei Theydon die probeerde onbevangen te lachen. „Ik heb besloten U veilig en wel naar de plaats van Uw bestemming te brengen, en ik weiger U nu te verlaten. De dokter wil mij zeker wel naast den chauffeur laten zitten."

Toen keek hij voor den eersten keer den onbekende aan, en hij was ontzet toen hij ontdekte, dat de man, niettegenstaande zijn keurige kleeding als dokter, een Chinees was. Bovendien had deze Chinees een wit litteeken aan den linkerkant van zijn gezicht, en stonden zijn oogen horizontaal, een zeker bewijs van een Mandsjou-afkomst, want alle Zuidelijke Chineezen hebben schuine Mongoolsche oogen. Hoewel voorbereid op verraad, bracht de doorzichtigheid van 't plan hem in de war, en hij stootte de eerste woorden die hem in de gedachte kwamen, uit: „Ben jij Wong Li Fu?"

Haast onwillekeurig voelde zijn hand naar den zak, waarin zijn revolver zat. Als antwoord kreeg hij een hevigen slag tegen zijn keel en viel languit neer. De aanval was zóó plotseling, dat hij er geheel onvoorbereid op geweest zou zijn — ware het niet, dat een blik van schrik en spijt in de donkere oogen hem even gewaarschuwd had. Daardoor kon hij zich gelukkig redden door een lichte achterwaartsche beweging; later hoorde hij, dat zijn aanvaller een meester in 't jiu-jitsu was, en dat die gemeene slag bestemd was de zenuwen te verlammen, die om den Adamsappel heenloopen. Als de stomp met volle kracht aangekomen was, zou hij minstens den verderen dag onbekwaam geweest zijn, terwijl de mogelijkheid niet uitgesloten was, dat het ongeluk een doodelijken afloop gehad zou hebben.

De Chinees greep onmiddellijk het ontstelde meisje stevig vast en was op 't punt haar in den automobiel te gooien, toen een dikke, groote man zich in den strijd mengde, en den ellendeling bij zijn nek en arm vastgreep.

„Houd op!" zei hij gebiedend. „Laat die dame los, of ik sla je dood!"

Intusschen was Theydon ook weer op de been, en snelde den Hoofd-Inspecteur Winter te hulp, die op wonderbaarlijke wijze op 't rechte oogenblik uit de lucht was komen vallen. Toen de Chinees zag, dat hij groot gevaar liep om gepakt te worden, liet hij Evelijn los, wrong zich los door een anderen worstel-truc, smeet het meisje in Winter's armen om hem zóó tegen te houden en sprong in den auto, die wegvloog met een snelheid, welke aantoonde, hoe geheel de chauffeur één met zijn meester was.

Natuurlijk verdrongen zich de menschen, die uit het station kwamen, versterkt door de lanterfanten, die altijd in zoo'n buurt gevonden worden, bij massa's om Evelijn Forbes en haar twee beschermers. Zoo'n merkwaardige schermutseling moest de aandacht van de menigte wel trekken; weinigen hadden 't begin gezien, omdat er niets gewoner en alledaagscher in een luxe-plaats als Eastbourne is dan dat een mijnheer in gekleede jas met een hoogen hoed, een goed-gekleede dame helpt instappen in een automobiel. Het eerste gevoel dat er iets vreemds aan de hand was ontstond door Theydon's val. Daarna volgde alles snel op elkaar, en de meerderheid der toeschouwers dacht dat Winter Theydon tegen den grond had gegooid, terwijl de laatste, toen hij trachtte Wong Li Fu achterna te hollen, tegengehouden werd door een goed-bedoelenden kruier.

't Ergst van alles was dat Theydon geheel niet in staat was om te spreken. Hij kon niets doen dan hevig gesticuleeren, daaruit begreep Winter volkomen, dat de eerste zorg moest zijn om den Chinees te beletten te ontsnappen. De Hoofd-Inspecteur schikte zich echter in het onvermijdelijke. De limousine had een krachtigen motor, en de eenige voertuigen die te krijgen waren om hem te achterhalen waren eenige oude huurrijtuigen. Hij noteerde het nummer, en meer kon hij op dat oogenblik niet doen.

Bovendien was Evelijn Forbes, die zich stevig vastgegrepen voelde door een langen dikken man, dien zij nog nooit van te voren gezien had, meer verontwaardigd dan gekwetst. Zich losmakend uit de handen van den detective, keerde zij zich vragend tot Theydon.

„Is iedereen opeens gek geworden?" zei zij heftig. „Wat beteekent dit? Weet U, wie die man was? En waarom probeerde hij mij in zijn auto te krijgen?"

Theydon, die langzamerhand weer op adem kwam, stamelde dat hij over een paar minuten alles duidelijk zou maken. Toen zei hij hijgend tot Winter: „Dat is Wong Li Fu — de man, dien ze zoeken — voor No. 17!"

„We zullen 'm wel krijgen," was 't brommige antwoord. „Gaat U en Juffrouw Forbes nu maar naar het hotel."

Bijna nog verbazingwekkender dan Winter's verschijning was 't feit, dat hij op de hoogte was van het doel van hun reis.

„We moeten hier vandaan," ging hij voort, terwijl hij vertoornd rondkeek naar den kring van nieuwsgierige gezichten. „Hoor eens!" riep hij uit tot een politieagent, die trachtte zich een weg te banen door de menschenmassa, „laat deze volte uit elkaar gaan en stuur ons een rijtuig!"

De politieagent scheen geneigd iets op deze instructies tegen te hebben, maar een woord in zijn oor, toen hij Winter bereikt had, had toovermacht, en spoedig had hij de menigte uit elkaar gejaagd.

Er werd een rijtuig aangeroepen, en Evelijn Forbes zat er al in, toen Theydon zich den Amerikaan herinnerde. Hij keek om zich heen, maar kon hem nergens ontdekken.

„Waar is Handyside?" zei hij, en 't kostte hem nog erg veel moeite om de woorden uit te spreken. — „Is dat die heer die met U mee uit Londen is gekomen?" vroeg Winter.

„Ja. — 't Is een Amerikaan."

„Nu, 't kan zijn dat hij geschrokken is en den kortsten weg terug naar de Vereenigde Staten heeft genomen. Hij is nergens te zien."

„O, Mijnheer Theydon, laten we nu astublieft naar 't hotel gaan," smeekte Evelijn. Zij zag bleek en voelde de reactie na de opwinding van het standje.

Onwillig stapte Theydon, door Winter gevolgd, het rijtuig in; hij was nu zeker, dat er heelemaal geen reden was voor het meisje om zich over haar moeder ongerust te maken — ten minste wat haar ziekte betrof.

„Het eerste wat ons te doen staat," zei de Hoofd-Inspecteur toen zij onderweg waren, „is deze jonge dame, die ik wel denk dat Juffrouw Forbes is, te verzekeren, dat zij waarschijnlijk door een valsch telegram naar Eastbourne gebracht is, en dat haar moeders gezondheid niets te wenschen overlaat. Ten tweede — waarom wordt Wong Li Fu aangeduid als de persoon, dien ze zoeken in verband met den moord in de Innesmore Mansions; en ten derde, wat heeft Mijnheer Handyside met de zaak te maken?"

„Ik kan — nog niet spreken," hijgde Theydon schor. „Over een paar minuten — zal ik — U alles vertellen."

Het was niet eerder tot Evelijn doorgedrongen dat haar opgeworpen kampioen zich ernstig pijn gedaan had. Het deed haar zeer ontstellen, en ze wilde direct naar den dichtstbijzijnden dokter met hem gaan.

Maar hij lachte, en poogde haar vrees tot bedaren te brengen door haar toe te fluisteren, dat hij spoedig geheel hersteld zou zijn. Het was prettig te weten, dat hij er in geslaagd was haar uit een vaag, maar niet minder doodelijk gevaar te redden; toch was hij op 't oogenblik eigenlijk het meest vervuld met het verdwijnen van Handyside. Wat was er van hem geworden? Het was meer dan onzinnig om te denken dat hij op de een of andere manier met de Jonge Mandsjou's in verband stond. Maar waarom was hij dan niet komen opdagen aan het station? Theydon kon er geen verklaring voor vinden. Hij leunde achterover in het rijtuig en sloot zijn oogen. Er zijn werkelijk oogenblikken in 't leven waarop het een uitkomst zou zijn flauw te vallen!

HET EERSTE PADVINDERS-CLUBHUIS „DE WIGWAM" TE 'S-GRAVENHAGE, GEOPEND.

Zondag 15 April werd het padvinders-clubhuis „De Wigwam", behoorende aan de Baron-v.-Pallandtgroep der Vereeniging de Nederl. Padvinders, afd. Den Haag, geopend. Dit eerste clubhuis is gelegen te midden der duinen, aan den Kweekerijweg te Den Haag. Geheel uit denneboomen vervaardigd, doet het eenigszins denken aan een Canadeesch blokhuis, dat men dan ook werkelijk gedeeltelijk heeft nagevolgd. Het is kosteloos ontworpen en uitgevoerd door den Haagschen architect, den heer A. C. Meyer, vader van een der padvinders van die groep. De heer J. F. Schaap, die, wat wel opmerkingswaard is, zijn geheele leven aan de padvindersbeweging wijdt, bewoont het clubhuis; genoemde heer is tevens leider van den troep. Z.K.H. Prins Hendrik, die zich bijzonder voor het intieme leven der troepen interesseert, heeft toezegging gedaan dezer dagen het blokhuis persoonlijk in oogenschouw te komen nemen. Onze foto geeft het Clubhuis „De Wigwam"; links voor den ingang ziet men Baron van Pallandt van Eerde, beschermheer dezer groep en daarnaast den Heer A. C. Meyer.

HOOFDSTUK X.

Een vangst aan beide zijden.

Hoewel Theydon heel sterk was, had die slag tegen zijn keel hem bijna bedwelmd. De poging die hij gedaan had om dadelijk weer op te staan en hulp te bieden om den man te vangen, dien hij als een soort moorddadigen maniak beschouwde, had buitendien veel van zijn zenuwen gevergd, en 't is mogelijk dat hij werkelijk een paar seconden zijn bewustzijn verloor. Waarschijnlijk veranderde hij ook even van kleur, want het eerste wat hij weer hoorde was, dat Evelijn met een angstigen klank in haar stem uitriep: „Mijnheer Theydon is heusch erg ziek. We moeten probeeren hem bij te laten komen."

Toen opende hij zijn oogen en keek haar peinzend aan. Dat was een goed geneesmiddel — van dat oogenblik af, werd hij spoedig beter.

Winter beschouwde de inzinking van den jongen man uit een kalm, critisch oogpunt.

„U hoeft U niet ongerust te maken; Juffrouw Forbes," verzekerde hij het geagiteerde meisje. „Onze vriend is net aan 't gevaar ontkomen om bewusteloos, zoo niet dood geslagen te worden. Hij was op zoo'n gemeenen aanval allesbehalve voorbereid. Die schurk heeft me werkelijk verrast; anders zou hij mij niet zoo als een aal door mijn vingers zijn geslipt. Den volgenden keer zullen Mijnheer Theydon of ik dat zaakje wel met hem in 't reine brengen."

Theydon grinnikte en knikte. Hij duidde met zijn oogen aan, dat Winter Evelijn Forbes moest vertellen, dat zij maar juist er aan was ontkomen om het slachtoffer van dien ellendeling te worden. Hoe verward zijn gedachten waren — drong toch 't bewustzijn tot hem door dat de politie beter thuis was in de geheime geschiedenis van de misdaad in de Innesmore Mansions dan hij van ze gedacht had vóór zijn eigenaardige ontmoeting dien ochtend met Furneaux.